

Femeia îl mângâie pe cap cu blândețe și, apucând mânerul ușii grele, o deschise larg dintr-o smucitură, făcându-i semn din ochi să intre.

– Mulțumesc mult, spuse copilul și o zbughi în sus pe scări.

Mama lui îl aștepta în prag.

– Bună, puiule, ești bine?

– Bună, mami, eu sunt bine, doar orgoliul îmi este rănit, răspunse David îngândurat.

– Ai încercat iarăși să deschizi ușa?

– Monstrul m-a păcălit pentru câteva secunde că o să se dea bătut, însă apoi m-a învins cu o singură lovitură.

– Nu te supăra, puiule, o să vină și vremea când o să poți deschide ușa, ai nevoie doar de mai multă...

– ... răbdare, completă David vorbele mamei, puțin plictisit.

– Hai, capul sus, că sunt alte lucruri mai importante decât deschisul ușilor. Du-te să te schimbi și pregătește-te pentru masă, avem oaspeți.

David își ridică privirea fericit. Îi plăcea foarte mult să primească oameni în vizită; nici nu conta prea mult cine venea, pentru el era același lucru. Se simțea ca un adevărat majordom din cărțile cu lorzi și ducese, iar musafirii erau extrem de încântați de serviciile lui. Așa că se grăbi la el în cameră, se schimbă în hainele cele bune, se duse repede la baie să se spele pe mâini și pe față, după care își aranjă bine părul cu un pieptene mare înmuiat în puțină apă și gata, era pregătit.

Când auzi soneria, David se grăbi să deschidă și ochii i se luminară când văzu în fața lui privirea senină a bunicii.

– Hmm, hmm, își dresе el glasul, luând poziția unui majordom de mare clasă. Bună ziua și bine ați venit la casa Manea. Îmi permiteți să vă iau pălăria și paltonul, dragă doamnă?

– Cu siguranță, răspunse bătrânică intrând bucurată în jocul băiatului.

– Și dumneavoastră, domnule, continuă David, privind spre bunicul care se ascundea undeva mai în spate.

– Mulțumesc, tinere, răspunse acesta încântat.

– Vă rog să mă urmați, continuă David zâmbind, conducându-i pe cei doi spre sufragerie.

Odată intrați în cameră, băiatul trase un scaun și o pofti pe bătrânică să se așeze, după care făcu același lucru și pentru bunicul lui, care se mișca mai lent.

– Mulțumesc mult, răspunseră bunicii zâmbindu-i.

– Vă rog, este plăcerea mea, spuse băiatul și făcu o plecăciune cum văzuse la televizor.

Nu dură mult și soneria se auzi din nou, iar David își intră iarăși în rol, conducându-i de data asta înăuntru pe ceilalți bunici, din partea mamei, care erau ceva mai tineri. Apoi veni și tatăl lui, pe care îl conduse cu mare grijă în capul mesei și, bineînțeles, unchiul și mătușa, nelipsiți de la astfel de evenimente. Când toată lumea era așezată, David mai făcu o plecăciune și luă și el loc la masă.

Masa fu delicioasă, iar băiețelul îi puse pe toți la curent cu ultimele evenimente din viața lui.

– Acum două zile, a venit la noi în clasă un băiat nou. Și, când zic nou, nu vreau să spun numai că este venit de la altă școală, ci și din altă țară.

– Cât de interesant! exclamă tatăl mestecând agale.

– Și din ce țară, mai exact? întrebă mătușa curioasă.

– Dacă am înțeles bine – și sigur e așa, pentru că eu înțeleg bine lucrurile – , este din minunata Turcie.

– Deci un băiețel turc, îl completează unul dintre bunici, strâmbându-se un pic.

– Stai liniștit, bunicule, că nu este unul dintre turcii cu care s-a luptat Ștefan cel Mare, interveni repede David, zâmbind.

– Ah, dar tot turc este, răspunse bunicul nemulțumit.

– Spre uimirea multora dintre colegii mei, eu am fost primul care m-am prezentat, deși Ahmed, că așa îl cheamă, nu prea vorbește românește.

– Foarte bine ai făcut, puiule, nici nu vreau să mă gândesc cum este să te afli într-o țară și o școală străină, zise bunica privindu-l cu reproș pe bunicul.

– Așa este, și ce credeți? În următoarea zi, Ahmed a adus baclavale făcute de bunica lui. I-a servit pe toți colegii cu câte una, dar mie mi-a oferit două, după care mi-a făcut cu ochiul. Au fost delicioase.

– După faptă și răsplată, interveni și cealaltă bunică, aceea mai în vârstă, bătându-l aprobator pe umăr pe David.

